

Нощен клуб

*В съавторство с Иван Атанасов
Финалист в подбор на издание
на „Истории от някога“, 2015 г.*

Уважаема госпожице,

Искате ли да се включите в нашия клуб?

Тогава се пригответе за Вашето изпитание.

Ако в дома Ви има кръстове, икони, библии или други символи на християнската вяра, трябва да ги отстраните, в противен случай изпитанието ще пропадне.

Останете сама вечерта. Отворете широко прозореца и дръпнете пердето. Отметнете покривката от леглото. Изгасете лампата.

Съблечете се бавно и оставете дрехите да се свлекат в краката Ви. Когато заприличате на гръцка статуя, се изтегнете върху хладните чаршафи в очакване.

Щом облаците закрият луната, пердето се издуе от вятъра, стане студено и голото Ви тяло потръпне, изпитанието ще започне.

Ще се радвам да Ви поздравя като наши член, ако го издържите.

Изцяло ваш, М. К. Венъм

Кейти се изсмя на глас, докато препрочиташе писмото. Що за глупости?
Когато преди три месеца научи за съществуването на „Нощен клуб“, изобщо не ѝ беше хрумвало, че подобно писмо е възможно.

Членовете на клуба носеха малка черна значка на реверите си. Беше метална, а на нея с червени камъчета бяха инкрустирани буквите „НК“. Много ефектно. По-важното обаче беше, че почти всички бяха преуспели – направо се къпеха в пари.

Клубът се събираше веднъж месечно на Сънсет Стрийт №13 – стара къща с готическа украса. И очевидно посетителите здраво се забавляваха.

След като напипа следата, Кейти се захвана да разплете мистерията с ентузиазма и упоритостта на блъдхаунд. Първо, защото от темата можеше да излезе интересна статия. И второ – защото хората наистина тръгваха от нищото, ставаха членове на НК и преуспяваха. А тя нямаше никакво намерение да остане в низините на журналистиката и живота.

Миналия месец, след близо дузина настоятелни писма до клуба, най-после получи отговор – същият този М. К. Венъм любезно я осведомяваше, че са поставили кандидатурата ѝ за проучване, и я канеше да попълни подробния въпросник, който ѝ изпращаше.

Въпросникът беше съвсем нормален, макар и да включваше няколко странни въпроса за роднините ѝ (каквито тя нямаше), за любовните ѝ преживявания (които се брояха на пръстите на едната ѝ ръка), за любимите ѝ цветове и вкусове, за ръста и теглото ѝ и – не на последно място – за това на какво митично същество се оприличава: вампир, върколак, таласъм, сукуба и прочие. Тя мислеше да подчертае „вампир“, но в крайна сметка реши, че повече прилича на върколак, което честно отбеляза.

И ето че днес беше пристигнало *това*. Дали господин Венъм не се подиграваше с нея?

Или бланката беше стандартна, реши Кейти, или проучването на клуба не струваше. Първо, в къщата ѝ *нямаше* религиозни предмети, ако не броим вехтата семейна библия, която събираше прах в килера. Второ, тя живееше на третия етаж и едва ли някой би могъл да се покатери, за да влезе през прозореца ѝ. Трето, нямаше покривка на леглото. Четвърто, навън беше около десет градуса и тя просто не носеше дрехи, които могат да се свлекат в краката ѝ. И пето... не приличаше на гръцка статуя нито в голо, нито в облечено състояние. По-скоро на Кейт Мос от наркоманския ѝ период.

Обмисли още веднъж писмото на вечеря. Изглеждаше ѝ като глупава и жестока шега – точно от онези, с които беше свикнала през годините. От друга страна, нямаше да я заболи (най-много да хване настинка), ако изпълни изискванията. Защото вече беше на двайсет и пет и твърдо желаше да преуспее. А пътят ѝ минаваше през НК... и писмото можеше *да не е* шега.

Така че след като се нахрани, тя занесе библията в мазето. Върна се в спалнята си, отвори прозореца, угаси лампата и се съблече. Дрехите не се свлякоха, но поне ги хвърли на пода: торбест анцуг и две фланели. Все още не трепереше, тъй като беше от „студенокръвните“ и считаше температура между десет и дванайсет градуса за напълно приемлива за живеене... но ако останеше гола, скоро щеше да затрепери.

Излегна се на леглото и сложи ръце под тила си.

Не чака дълго.

Навън се изви силен вятър. Пердето се изду и вратата на гардероба се отвори с трясък.

В следващата секунда я притисна тежестта на нечие тяло. Мъж, при това доста едър. Направо щеше да я смачка.

Изведнъж се почувства толкова безпомощна и беззащитна! Помъчи се да различи чертите на надвесеното над нея лице, но видя единствено две зелени очи, които я изпиха с поглед.

Груба ръка отстрани косите от бялата ѝ шия и студени устни се допряха до настръхналата ѝ кожа. Кейти неволно изви гръб и си представи сексапилния Едуард от „Здрач“. Слабините ѝ пламнаха. Нима вампирите не бяха просто мит? Наистина ли съществуваха?

Изведнъж целувката стана болезнена. Мъжът беше впил зъби в плътта ѝ! Навярно би трябвало да крещи от ужас, но с изненада откри, че вампирската целувка е невероятно възбуждаща. От устата ѝ се откъсна неволен стон и тя притвори очи, като се притисна още по-силно към вампира.

– Знаех си, че си курва – каза в мрака господин Венъм и се засмя противно.

– Какво?! – сепна се Кейти. Този глас... Този гнусен глас...

Това не беше господин Венъм, а тлъстият плешив мъж от съседния апартамент!

– Няма да се съпротивяваш, нали? – прошепна дебелакът, докато се наместваше между краката ѝ. Казваше се Бойл или Бейл, но тя винаги го наричаше наум Фестър. – Бъди добро момиче и кротувай, ако не искаш да ти избия зъбите.

Но Кейти не беше добро момиче. И когато запищя, разбра, че Фестър не се шегува.

* * *

Господин Венъм щеше да влети елегантно през отворения прозорец на тъмната спалня, но се заплете в пердето и се блъсна в нощното шкафче. То се разклати и чашата с вода, която стоеше до ръба му, падна с трясък на пода.

– По дяволите! – изруга вампирът и в следващия миг нещо изхрущя под лявата му обувка.

Блесна ярка светлина. Господин Венъм примижа и отстъпи стреснато.

– Ченето ми! – изфъфли женски глас.

– Какво?!

Зашеметеният вампир отвори предпазливо едното си око и видя какво е настъпил преди малко – беше розово и определено не приличаше на парче от чаша.

– Ченето ми – повтори жално фъфлещият глас.

Венъм отвори и другото си око, после се завъртя към рошовата старица, която го гледаше възмутено от леглото.

– Ти не си Кейт – отбеляза той.

– Не съм – съгласи се тя.

– И това не е Даунинг Стрийт №37?

– Не е.

Две луни

Откъс от книгата

Елена Павлова

– Мамка му! – изруга вампирът. – Пак съм прекалил с бърбъна.